

Datum 20 JAN. 1989

PAROOL

Balletstandjes

op mooie muziek

DANS

75 77 147 = REC

Nederlands Danstheater met de premieres 'Ouverturen' (Haim/Mozart) en 'A tear in time' (Chase/Lipari) en reprise 'Lieder eines fahrenden Gesellen' (Kyllians/Mahler).
Gezien: 19 januari te Den Haag. Daar nog te zien tot 4 februari. Daarna in Rotterdam (24 t/m 26 januari) en Amsterdam (9, 11 en 12 februari).

door FRANCINE VAN DER WIEL

Genieten mag dan het idee zijn achter een van de twee stukken die gisteren bij het Nederlands Danstheater in première gingen; ik heb die sensatie helaas niet mogen ervaren.

Dat is des te merkwaardiger wanneer men bedenkt dat Mark Haim met zijn *Ouverturen* maar liefst drie soorten genot wil laten zien. Kennelijk uitgaand van de gedachte dat mooie muziek het halve werk is, koos Haim drie ouvertures van Mozart om zijn choreografie luister bij te zetten.

De eerste (*Le Nozze di Figaro*) staat voor 'genieten in je eentje' en is dan ook opgebouwd uit soli. *Costi fan tutte*, deel twee, moet het beeld oproepen van smakelijke, amoureuze intriges. Over diagonaal neerhangende gaasdoeken voeren de voortdurend van partner wisselende dansers standjes uit waar de 'life-shows' op de Walletjes nog een puntje aan kunnen zuigen. Voor de doeken ook veel geharrewar en dansend over de diagonaal geven de dansers nu en dan een vette knipoog naar de academische ('klassieke') ballettechniek.

Halverwege het ballet zijn Haims beperkte en grotendeels op genoemde techniek gebaseerde bewegingsrepertoires uitgeput. Het laatste deel voor ensemble legt het dan ook, op een enkel decoreffect na, af tegen de ouverture *Die Zauberflöte*, waarvan Haim de herhalingen en fugatische principes tot vervelens toe volgt.

Was 'kan die dans niet uit' bij Haim de overwegende gedachte, dan gold deze bij *A tear in time* (van voormalig Danstheater-danseres Alida Chase) ook en vooral de muziek. Haar creatie wordt niet overspeeld door de muziek, maar neergehaald door de kleve-

nige cliché-brij die Marjorie Lipari over het publiek uitstort.

De choreografie zelf is trouwens ook niet bijster origineel. De dansers - gestoken in modieuze, door Chase zelf ontworpen kostuums - draaien koortsachtige, kronkelende en krachtige bewegingsreeksen af, die afgewisseld worden met mimische gebaren. Het geheel is overgoten met een calorie-arm dramatisch sausje en doet in de verte denken aan werken die William Forsythe ooit voor het Nederlands Danstheater maakte. Toevallig is hij Alida's baas bij het Frankfurter Ballet...

De voortreffelijke uitvoering door met name Sabine Kupferberg, Fiona Lumjis, Glen Eddy en Shaun Amyot maakte dat er aan dit werk nog iets te genieten viel. Het bravogeroep voor de dansers was derhalve terecht, maar de bijval die het publiek, op een enkele roepende in de woestijn na, Chase en Lipari ten deel deed vallen kwam wat mij betreft volledig uit de lucht vallen.

Wanneer Kyllians *Lieder eines fahrenden Gesellen*, toch een typische 'uitsmijter', niet als eerste doch als laatste ballet zou zijn geprogrammeerd, zou ik bij het verlaten van het theater nog enigszins 'te genieten' zijn geweest.

Scène uit Mark Haims nieuwe ballet 'Ouverturen'